

Italská osobní zájmena budí dojem slovního druhu, který je jasně vymezený nejen z hlediska morfologického, ale také pokud jde o pravidla jejich užívání. Ve skutečnosti však představují poměrně bohatě strukturovaný systém, do něhož mohou některými funkcemi zasahovat další slovní druhy a v němž pozorujeme v posledních desetiletích některé nové tendence a změny. Ani všichni gramatikové nemají na jednotlivé jevy vždy stejný názor.

Ve své práci jsem se pokusila vyjít z porovnání nejvýznamnějších gramatik italského jazyka (Dardano-Trifone, S eri anni , Lepschy, Renzi, Salvi-Vanelli, z českých autorů Hamplová) a podat stručný přehled systému italských osobních zájmen a podrobněji se zabývat některými problematickými jevy. Zajímal mě současný stav, tedy hledisko úzce synchronní. Historie je citována jen v několika příležitostných poznámkách. Jedinou podstatnější vjimkou je kapitola věnovaná oslovovacím zájmenům v Manzoniho románu Snoubenci.

Postupně jsem se zabývala zájmeny pro podmět, pro přímý a nepřímý předmět, přízvučnými (liberi) a nepřízvučnými (clitici). Další kapitoly jsou věnovány kombinovaným zájmenům 3. a 4. pádu, zájmenu loro v předmětovém postavení, zájmenu io s povahou středního rodu, zájmeným částicím ne a ci, zvratnému zájmenu a ukazovacím zájmenům ve funkci zájmen osobních. Poslední velký oddíl se zabývá zájmeny alokutivními (oslovovacími) a tzv. osobní deixi. Při studiu jsem si všimla některých odchylek v popisu a v stanovení platných norem užívání mezi jednotlivými autory, stejně jako rozdíly mezi normou a územ.